

taller de nous creadors

Text > MERCÈ PERACULA DE GARRIGA va néixer a Girona el 1962. És farmacèutica retirada i llicenciada en història, i li agrada la música i la lectura. És alumna del Mòdul 2 de l'Aula d'escriptura, on ha descobert que això d'escriure li agrada molt i no creu que ho pugui deixar mai més.

Lapsus

«Merda, merda, merda!»
Les set. «M'he clapat.» Es lleva d'un salt. «Sense cafè. Mecàgum tot.» Fa un petó al seu home, que dorm i no se n'adona. L'ascensor està espatllat. Baixa set pisos com el vent. Quasi es menja un veí que treu el gos. Corre esperitada cap a la parada de bus. Dribla els vianants, pocs. Arriba a la marquesina. Només hi ha una senyora esperant. Envia un missatge al marit: «Avui assaig. Porta la roba de teatre. És a l'altell del *quarto*. Agafa: barret uzbek, mitges blanques i espasa, està a punt. Per a la túnica, el meu vestit verd. Li va gran, però fes una faixa amb la bufanda negra, al calaix de baix de l'armari. Agafa la perruca rossa per a en Moha, que ha de fer de Cap d'Estopes. El meu *pareo* vermell serà la capa. No et deixis l'esmorzar. No he tret la Llufa. Si de cas, te l'endús quan portis en Quim a colle. Un petó».

Arriba l'autobús. La T-usual està caducada. «Només pagaments amb targeta de crèdit.» Furga a la bossa. Paga. Miracle, seients buits. S'asseu i agafa l'MP3. Hi guarda les músiques de les classes perquè no confia en l'iCloud. «Avui la sessió 8.» Ordena i reordena. Ja ho té. La seva parada. Agafa la bossa. S'obre la porta. Trepitja la tira de la motxilla, que se li embolica al turmell. El peu que hauria de ser al segon esglaó es queda a dalt. Es capgira. Es redreça, però ho empitjora. Es vol agafar, però troba la goma lli-sa. Ha perdut el control. Ja només mana la gravetat. Es precipita a la vorera. Mentrestant, la bossa, que ha quedat oberta, allibera tot el seu contingut. S'escampen moneder, mòbil, mocadors, claus, pastilles per a la gola, auriculars, tampons i l'MP3, que rodola fins que cau per l'embornal. Queda estesa de panxa a

la vorera, com un ratpenat esclafat. Clava un cop de puny a terra. «Burra, burra i més que burra!» Intenta posar-se dreta. Sent un dolor intens al peu. Aconseguix girar-se. Recolza una mà. Apuntala l'avantbraç i, mig incorporada, aplega el que té més a prop. És para un nano en patinet. Ella li allarga la mà perquè l'ajudi. El noi li pren el mòbil i marxa rabent.

En Joan dormisqueja al llit, fent el ronso. Una llum tènue es filtra per la cortina. Una obertura es reflecteix al mirall i s'entreveu com es belluguen les fulles dels freixes que acaben de brotar. Sent els ocells en parada nupcial, prova d'identificar-ne els cants: mallerenga carbonera, tórtora, tudó i un altre que li sona i no acaba de reconèixer. Amb els braços plegats sota el cap, mira el sostre amb les parpelles mig closes per no desvetllar-se del tot. Sent una música llunyana, Ben Webster? Si tanqués els ulls es tornaria a adormir. Els acluca un instant. Una mallerenga molt feïnera endreça el niu amb diligència a sobre d'un núvol blanc, en un cel blavíssim, mentre un home amb cara de granota toca el saxo escarxofat en una butaca. Una cardina menuda se li posa al barret i el músic alenteix el ritme, com si no la volgués espantar.

En Quim treu el nas a l'habitació del seu pare.

—Que puc posar dibuixos?

—Espera, que ara m'aixeco. I si fem xocolata desfeta?

—Sí! I la mama?

—Ha marxat aviat. Potser ha anat a buscar croisants.

—Olééé! La Llufa s'ha pixat al passadís.

—És estrany. La mama no l'ha tret? Al matí sempre ho fa ella. No passa res. Ara ho frego i li obro el pati. Voldràs que ens banyem?

—Sí!

—Som-hi.

En Joan i en Quim mengen xocolata sense croisants mentre s'omple la banyera. Sona el telèfon.

—Senyor Joan Rovira? Li truco del CAP, d'urgències. Li passo la seva dona.

—Joan, escolta, he caigut baixant de l'autobús. Tinc el peu trencat. M'han de fer radiografies i enguixar. I, a sobre, m'han robat el mòbil. Truca al centre cívic i avisa que no hi podré anar. Les alumnes deuen estar esperant.

—Quina classe tenies avui?

—*Mindfulness* i relaxació.

Hi ha un moment de silenci.

—Estimada, avui és diumenge.

Aquest espai és fruit de la col·laboració amb l'Aula d'escriptura de l'Ajuntament de Girona i l'Escola Municipal d'Art La Mercè, que s'encarreguen de seleccionar els textos i les il·lustracions entre l'alumnat.

Il·lustració > **ANNA MARTÍN SORRIBAS**, alumna de l'Escola Municipal d'Art.